

REUMA MET PLEZIER

YVONNE BALVERS

Reuma met plezier

Een verhaal door Yvonne Balvers

Yvonne is de naam, en ik heb veertig jaar ervaring in leven met reuma. Ik ben begonnen als tienjarig meisje. Drie maanden heb ik in het ziekenhuis gelegen. Ik was ziek en had pijn. Ik was eerst vooral boos, op de wereld, op mijn moeder. Maar ik was en bleef kind. Met mijn vriendjes en vriendinnetjes op de verpleegafdeling haalde ik kinderstreken uit. We zetten bekertjes met water op halfgeopende deuren, voerden actie voor patat in plaats van die kleffe ziekenhuis-aardappelen bij de avondmaaltijd. Mijn moeder bracht me, eenmaal weer thuis, naar school en naar feestjes en ze ging mee naar de fysiotherapeut. Ik kon niet altijd meedoen met gym of rennen op het speelplein. Maar ik kon dan wel scheidsrechter zijn of de score bijhouden.

Met reuma heb ik de middelbare school doorlopen. Ik heb met reuma een universitaire opleiding gedaan. Met reuma heb ik ook werk gevonden. En een man ontmoet die mij met reuma en al is getrouwd. Achttien jaar geleden kreeg ik een zoon. En elf jaar geleden nog een. Na veel wikken en wegen, omdat ik ondertussen wist wat een plezier maar ook wat een grote opgave het verzorgen en opvoeden van een klein kind is, zeker als je reuma hebt. De hulp die ik bij mijn eerste baby nog weigerde heb ik bij de tweede groots ingezet. Hulp van vrienden en professionals bij het badderen en verschoneren, volop handigheidjes van de ergotherapeut, een maal per week een dagje kinderdagverblijf. Zo bleef ik overeind, iets wat me niet was gelukt na de geboorte van mijn eerste zoon.

En nu sta ik aan de andere kant. Ik ben moeder en zie met lede ogen aan dat mijn jongste zoon pijntjes krijgt in zijn

gewrichten. Hypermobil is de diagnose. Ik denk even terug aan dat meisje van tien dat reuma kreeg. En beseft wat een pijn mijn moeder gehad moet hebben van mijn reuma. Mijn zoon is een sterke persoonlijkheid en ik vermoed dat hij zijn eigen weg wel vindt. Hij heeft bovendien een moeder die hem vanuit ervaring advies kan geven over hoe je leeft met een beperking. En mijn leven is, voor mijn zoon nog onopvallend maar voor mij heel duidelijk, behoorlijk ingericht door die reuma. Werk heb ik niet meer, ik ben nu helemaal afgekeurd. Uitjes zijn afgestemd op mijn mogelijkheden en beperkingen. Zelfs de inrichting in huis is bepaald door mijn reuma. Ik doe vrijwilligerswerk, voor diverse organisaties die met reuma te maken hebben. Daar kan ik een hoop in kwijt. Of ik het nu heb aanvaard, die reuma? Nee, ik kan er soms nog behoorlijk boos en verdrietig om worden. Maar ik kan er nu wel prima en vol plezier mee leven.

Over de auteur

Yvonne Balvers (52) heeft RA, en is momenteel als vrijwilliger werkzaam bij het Reumafonds, bij ReumaMagazine en zij is voorzitter van de Reumavereniging Gouda e.o. Uit creatieve bezigheden als tekenen, keramiek en schrijven put zij veel voldoening. Plannen kan zij als de beste en dat is wel nodig als je reuma hebt. Het vinden van de balans tussen activiteiten en (noodzakelijke) rust is toch immers nog steeds een hele opgave.